

veer in zijn nest, die zijn is? Dan pronkt hij met den Ridder Guarijn, dan met Lopez de Vega! O mijn, hij kan zoo rein rederijken! 't Is te vervaarlijk fraai, maar, leider! zeer ver de waarachtige en lieflijke poëzie voorbijgesprongen!"

De Koninck stond schielijk op met flikkerende oogen, en de hand naar Bredero uitstrekkend riep hij luid:

— „Schimp lustigjes door, Gerbrand Adriaensz.! Vermits uw *Spaansche Brabander* zoo rauw en onberaden met de eer uwer medeburgers heeft gespeeld, vermits je den Ridder Rodenburgh op het wreedst in zijn zeer hebt getast, zal deze jou een trek spelen, die Hans hiet. Jouw spel is vol vileine schampschoten — het zal op je kap druipen, eer je het weet!"

Bredero vloog van zijn stoel, en kruiste uitdagend de beide armen over zijn wambuis van helderblauw laken.

— „Je leeft kloek met de tong, sinjeur de Koninck!" — antwoordde hij met ingehouden toorn. — „Binnen weinige dagen zal Van der Plasse mijn spel aan het licht brengen. Je zult er geen hair in te gispen vinden, zoo je niet met je averechts geleerden Ridder en met sommige hypocritische schijnheiligen je verkloekt de waarheid onder den voet te treden!"

De Koninck, die gramstorig wilde heengaan, stond nog een oogenblik stil. Hij haalde de schouders op.

— „Het ware u beter, Gerbrand Adriaensz.!" — klonk het luid — „dat jij jouw dagen niet in de taveerne en jouw nachten niet bij Moër Joosten in het Vergulde Serpent sleet, dan zou-je Godvreesende en stichtelijk-kunstlievende rijmers als Ridder Rodenburgh met meer oordeels en eerbieds bejegenen, dan thans, leider! het geval is."

— „Dat roert jou niet, hoor je dat wel, jou schrobber!" — barstte Bredero opstuivend los, maar Van der Plasse wierp zich snel tusschen beiden, zoodat de Koninck haastig de taveerne verlaten had, voordat de woedende Gerbrand aan de al te schielijke opwelling zijner ziedende drift gehoor kon geven.

III.

IN HET PAND BOVEN DE BEURS.

Dienzelfden Maandag, 3 October 1617, de klokke omstreeks drie uren, trad Bredero uit De Hont in de pot aan de zijde van Van der Plasse. Ondanks bier en wijn scheen hij zeer rustig en gerustgesteld. De prikkeling van den parelenden beker had hem goed gedaan na den stormachtigen, bijna slapeloozen, nacht. Maar hij had met groote vastheid geweigerd meer te drinken, toen hij die prikkeling niet langer behoefde, om zijne vermoeienis te vergeten. De woordenstrijd met Abraham de Koninck had hem wakker geschud uit zekere vermetele onbezorgdheid. De bijval, aan den *Spaanschen Brabander* geschonken, werd hem vergald door de zekerheid, dat de mannen van den Eglantier, de Brabanders van de Lavendelbloem en de vrienden van Rodenburgh, den brutalen aanval niet ongewroken zouden laten. De Koninck